

Dobrý den! To, co bude nyní následovat, jsou tři skladby – dvě pro basový klarinet, jedna pro kontrabasový klarinet –, které jsou součástí mého projektu zaměřeného na standardy. Jak už název „standard“ napovídá, všechny jsou nějakým způsobem založeny na jazzových standardech, konkrétně tedy skladbách, které jsou součástí sbírky „The Great American Songbook“. Jednoduše řečeno, požádal jsem skladatele, aby si vybrali jednu z písní z této kompilace a prakticky si s ní udělali, co chtějí. Ta základní myšlenka tudíž nebyla taková, aby si vybrali jazzový kus, a k němu pak vytvořili nějaké téma a variace. Spíš mi šlo o to, aby zjistili, kam by se s tím mohli ještě vydat. Z pohledu interpreta pro mě bylo zajímavé to, že za normálních okolností by se člověk na tyto skladby díval nejčastěji právě z perspektivy hráče, interpreta. Ten je tím, kdo něco dělá, improvizuje, dělá si, co chce, vše je vlastně založeno na hráči. Přidáním tohoto dalšího prvku vytvoří skladatel mezi skladbou a hráčem určité omezení, a to je právě něco, co jsem chtěl prozkoumat. Existuje řada skladeb, na nichž jsem chtěl, aby určití skladatelé pracovali, což trvá už zhruba tak osm, možná deset let, a tato nahrávka je souborem tří z těchto skladeb.

První z nich je od skladatele Rolanda Dahindena, který jako výchozí bod použil píseň *Serene* Erica Dolphyho. Rolandova skladba se jmenuje *Action for Jackson*. Jackson zmíněný v názvu je Jackson Pollock. To, s čím si Roland hrál ve své koncepci, byla vizuální paměť a zároveň to, jak člověk mohl slyšet určitou skladbu v určitou chvíli na určitém místě, a jak nějakým způsobem vzpomínka na tento čas, místo a skladbu překrývá další vzpomínky, které by třeba mohly být spjaty s tím daným místem, nebo se mohly odehrát ve stejném čase, nebo se prostě během let nějak propojily. Přesný způsob, jakým se to spojení uskutečňuje, není sám o sobě důležitý, ale bezesporu tam je. A něco takového se může stát s tolika věcmi, možná se soundtrackem, s filmem, možná s písní, kterou uslyšíte v rádiu. Takže tou jeho prvotní myšlenkou byla představa paměti, v níž dochází k propojování a překrývání.

Druhá skladba je od Johannese Schöllhorna a je pro sólový kontrabasový klarinet. Název skladby je *A Self-Same-Song* a je založena na standardu *A Foggy Day*. A skutečně si v ní vlastně hraje s mlhou (fog = mlha). Pohrává si s mlhavostí a burácivostí kontrabasového klarinetu, a to takovým způsobem, že když dáte dohromady všechny tóny písně, může z nich vzniknout pořádná mlha. Víc neřeknu, protože je to zaměřené.

Autorem poslední skladby s názvem *All the Klangs You Are* je Elliott Sharp. Možná přijdete na to, ze které skladby vychází. Jde o kus pro basový klarinet a elektroniku. Jeho základní myšlenkou byl proces nahrávání, konkrétně vystřižené pasáže, a otázka, co se stane se všemi těmi drobnostmi, které člověku zbydou poté, co skončí s editací nahrávky. A pak taky co se stane, když všechny ty malé odstraněné kousky dáte dohromady. Co z toho vznikne? No, vlastně takové zrcadlo té skladby, nebo alespoň jakýsi protichůdný prvek k tomuto hotovému výrobku, tomuto upravenému finálnímu produktu, vlastně taková konstrukce podlahy ve střížně (toho, co na ní zbylo). Takže taková je třetí skladba, *All the Klangs You Are* Elliotta Sharpa. Pojďme na to.